

File NOILEO

NÓI LEO

ÁI VĂN

Có lẽ đã hơn cả 20 năm nay (kể từ ngày viết Vào

Nơi Gió Cát), thấy mình chẳng đóng góp tí nào cho LTCC cả, mà mới đây lại thấy cuốn Tập Kỷ Yếu viết về Trường Công Chánh - vừa hay, đủ, gọn mà lại đẹp đẽ về hình thức (*xin xem đây như một nhận xét của cá nhân tôi*) - càng lấy làm hổ thẹn với các bậc đàn anh lẫn các vị đàn em, bèn "rút viết" ra múa sau bao nhiêu năm

vắng bóng trên diễn đàn Công Chánh.

"Viết" rút ra rồi mới thấy kẹt, bí. Chẳng nhẽ lại tra "viết" vào thì nhảm quá! Loay hoay mãi về các đề tài sao cho "hợp thời trang" một chút: Cách đây 20 năm thì nói về thi EIT, PE, sau đó thì nói bước chân lưu lạc ở nơi gió cát, bây giờ mà viết về việc đi chơi này nọ, đó đây thì sợ "Mã" la: "Già rồi mà răng khi mô Ma

cũng thấy con nói toàn chuyện ăn, chuyện chơi cả, không chịu tu thân đi".

"Tu thân, Tề gia, Trị quốc, Bình thiên hạ": lúc nhỏ nếu thầy dạy học trò là tu thân thì học trò đâu có chịu nghe - Bèn thêm... Trị quốc, rồi lại Bình thiên hạ: thằng học trò bỗng thấy mình "lâng lâng": Trị quốc, ừ, ừ OK; Bình thiên hạ: "cha răng" phải rửa mổi "đá". Ôi, nay đã lớn - [Xin ghi rõ là lớn thôi, chứ không dám nói là "lớn khôn", vì thấy mình chẳng chịu khôn. Bởi "khôn cũng chết, dại cũng chết"... Ha, Ha], mới thấy là mấy Ông xưa giỏi thiệt: dù con nít là mấy "trò" muốn "Bình thiên hạ" thì phải bắt đầu "Tu thân" cái đã rồi Tề gia rồi Trị quốc nghe!

(*Dĩ nhiên là "trò" mô cũng muốn đốt giai đoạn, cũng muốn nhảy vọt (Great Leap) theo kiểu Tiến nhanh Tiến mạnh của mấy chú nói phét).*

"Tau mà có quyền - cõi Tổng Thống chẳng hạn - thì tau sê thế này thế nọ v.v... và v.v... Thằng nó răng mà "ngu" quá, cầm quyền mà đếch biết làm chi cho dân cho nước cả. Hèn chi mà nước mình cứ let đẹt!". Rứa mà dòm lại, tau đếch làm được cái gì cả, ngay cả bản thân tau cũng đang ăn nhờ vợ: "Trong nhà "moi", "moi" phần quyền rõ ràng lắm. Không ai dụng quyền của kẻ khác. Ngày nhé chuyện nhỏ nhặt, gọi là "tiểu sự" thì để cho vợ "moi" làm, còn phần "moi" là lo

những việc quan trọng (đại sự). Cho nên trong nhà êm lấm! Không có tiếng qua tiếng về như mấy nhà khác!"

Dễ sợ! Hay không?

Mà Anh ơi, "đại sự" như chuyện chi, còn "tiểu sự" là những việc gì?

Chú mi thiệt "dốt" quá, "đại sự" như khi mô sẽ xảy ra Thế chiến thứ ba, khi mô thì Cuba của Fidel Castro với Bắc Hàn thay đổi chế độ hoặc Gore hay Bush ai sẽ thắng kỳ bầu cử Tổng Thống lần này. Còn "tiểu sự" là như chuyện ăn uống, tiền bạc trong nhà, mua xe mua cộ, dựng vợ gả chồng cho con cái, mua stock bán stock, hay lâu lâu mua nhà bán nhà. Còn nhà Anh "êm" là anh biết "làm thịnh"!!! Đó, trông vào đây mà học: cải với ai thì cải, còn cải với vợ là ngu [vợ biết tổng tòng tong cái tẩy của chồng rồi], vì có khi mô mà cải thắng được, rồi lỡ vợ giận, lấy mô mà có "tí ti". Bèn "ngậm miệng ăn tiền". Biết chưa??!

Ê, ê, nãy giờ thấy cái tựa "Nói Leo" mà sao đọc đã mấy đoạn chẳng thấy gì là vào đê cả vây?

Xin lỗi quý bạn, tôi xin trở lại đầu đê "Nói leo".

Trước khi nói leo, xin bàn về nghĩa của chữ này vì sợ nhiều vị đàn em hay các cháu qua Mỹ lâu ngày không quen dùng tiếng này.

Nói leo là chữ dùng cho những đứa "bé" đứng ngoài nghe mấy người lớn bàn về một chuyện quan trọng gì đó, là chuyện nó không rành hay không biết nhiều và cũng chẳng ai thèm hỏi ý kiến của nó!

Bây giờ xin quý vị nghe tui "nói leo" về chuyện về hưu.

Khoảng hơn năm, sáu năm nay, trong Tập san LTCC của chúng ta lác đác nhiều tin về tiệc tiễn Ái hữu này về hưu sau bao nhiêu năm làm Công Chánh cả trong nước lẫn tại nước tạm dung, hoặc vài bài nói về vị này đang làm gì sau khi rửa tay gác kiếm v.v... , làm tôi "nôn" quá! Thấy thiên hạ về hưu, mình sốt cả ruột!

Năm nay tôi vừa "tròn" ba mươi lăm (35) tuổi, nôm na ra là nhỏ hơn anh T.T.Ngọ một tuổi với lại một giáp, nhưng lại lớn hơn anh H.Đ. Lấy một tuổi, tuy rằng tôi thua anh ta một giáp: Huề nghe, anh thua tui 1 (tuổi) và anh hơn tôi 1 (giáp).

Qua đây thì tính theo Mão, phải 5 năm nữa may ra mới lãnh được tiền hưu bán phần của FICA chứ muốn lãnh nguyên phần thì phải chờ đến 8 năm nữa. Uí chà, rặng mà lâu rúa. May anh ĐST, TSH, v.v... mới về hưu năm 2000 chắc "đã" lầm: Thôi thì muốn ngủ mấy thì ngủ, làm chi cũng được (đây là nói cho oai, chứ có nhiều chuyện muốn "làm" mà "làm" không được hay không làm nổi, ví dụ như khiêng cái bàn, vác cái ghế. *(Đụng chạm một chút cho vui cửa vui nhà)*, an nhiên tư tại (khi nào ở một mình chứ có bà xã thì khi nghe bà âu yếm gọi Honey ơi là "honey" lo sốt vó vì "honey" cái này, "honey"" "do" cái kia!) hoặc vác xe chạy nhong nhong khắp các danh lam thắng cảnh v.v... Sướng quá anh ơi!!

Thấy mấy Anh mà Em "bắt thèm" nên mới "nói leo".

Làm gì đây, làm gì đây?

À, sau khi cày cả đời thì nay là thời gian hưởng. Ừa, ủa, bộ cả đời anh chưa được hưởng hay sao mà "complain"? (Tiếng người

bạn đời đã gần 35 năm còn thánh thót bên tai). Anh thì có cái gì mà chưa mê, để đến nay còn bày đặt? Người ta thì thích một cái này, thích một cái nọ, một vài chuyện thôi, còn Anh thì chưa đi tu chứ đi tu thì thầy khỏi cần phải mất công chọn Pháp danh (nom francais) cho Anh vì chỉ có một Mỹ danh (American name) là hợp cho con người Anh thôi: "Thích Đủ Thứ".

Thôi thì ai mà "hiểu" chồng cho bằng vợ được.

Xin các quý vị đàn bà nghe cho cẩn thận: Tôi nói hiểu chứ không nói biết vì nếu vợ biết các Anh nghĩ gì đến ai, hay giấu tiền, bồ, con riêng ở đâu v.v... , thì chỉ có đường chết. Mà nay thì các Anh và tôi cũng còn ngáp ngáp. Cũng nhờ phước đức của các Ông Cố Tổ ở hiền làm lành (*có nghĩa là không dám đánh các Bà Cố Tổ*). Nói đến đây mới thấy là mấy Anh Tây dạy tầm bậy. "Đừng đánh đàn bà dù đánh bằng một cành hoa hồng". Đánh đàn bà là không có trong Tự điển của người Việt ta, bởi vì có thằng nào dám làm chuyện vũ phu đó không, huống hồ hoa hồng lại có gai. Đồ thực dân. Đồ dã man. Đồ, đồ, Tây! Vả lại Police chờ sẵn chỉ trong tầm (phone) tay là biết được câu thơ bất hủ của Tàu "*Nhất nhật..., thiên thu*"... ngay.

Bệnh chung của chúng mình là không chịu sống thực với hiện tại, nói theo kiểu thời thượng của các vị Thiền sư, Thiền sĩ là Tỉnh Thức, mà thường cứ mơ về một cái gì chưa tới hay nhớ tiếc một điều đã qua để rồi quên là... Ngày mai đến, hôm nay thành quá khứ. Nhốt đêm này vào chiếc túi tương lai." (Anh Việt Thu viết

trong bài “Yêu Em Một Nửa”. Quảng cáo không công cho băng nhạc Diêm Xưa qua tiếng hát Vũ Khanh).

Và tôi cũng mắc bệnh “mơ ngủ”. Và mơ rằng:

Thời điểm 1/2005. Một ngày như mọi ngày. Sáng thức dậy (*đâu có đồng hồ báo thức!*) Ngủ đủ rồi là dậy. Không ngủ được cũng đứng dậy thay vì nằm trán qua trở về, xuống bếp bắt một ấm nước sôi. Rồi sau đó làm vệ sinh cá nhân trong khi chờ nước sôi. Nước đã sôi ta mới khênh khạng đem bộ đồ trà nhỏ ra, thửng thẳng chọn trà. Hãy từ tốn pha trà (*hẹn ở bài “Một trà một rượu”*). Hãy để khứu giác, nhän giác và thính giác làm việc một lúc trước khi để vị giác ghé tới. Một chung nhỏ, rồi một chung nhỏ. Bây giờ hãy mở nhạc ra để thưởng thức. Cũng chậm rãi, chọn độ hai đĩa để nghe trước khi đi ra ngoài lấy tờ báo hằng ngày vào đọc cho biết tin tức.

Sau độ vài tuần trà, thì cũng đã đọc xong tờ báo đầu ngày, đi ra vườn con con tươi hoa. Hoa thì cũng chỉ trống giới hạn chứ đừng có quá nhiều, ôm đ้อม riết rồi hoa làm chủ mình chứ mình không còn làm chủ hoa. (Hoa ở đây tôi dùng cho cả hoa biết nói lẫn hoa không biết nói).

Sau đó sẽ ngồi đọc sách hay viết sách, truyện. Lâu nay vì làm về kỹ thuật nên ít có dịp đọc sách đứng đắn như Sử Ký, Triết học v.v.. Hồi nhỏ, tôi lại nhác học, nhất là học cái gì mà chỉ có ghi lại dữ kiện thì lại càng ít thích học, nên Sử Ký là một trong các môn

bị tôi xem thường. Nay đã đứng tuổi, mới thấy Sử cũng như Lịch Sử Văn Minh của nhân loại và lịch sử các tôn giáo mới là những bài học về kiến thức rất là cần thiết. (Ôi, chậm còn hơn là không bao giờ!). Còn hai cuốn sách Tàu mà tôi đã ráng nhào vào từ lâu bị bắn ra, tiếp tục mang đầu máu nhào vào lại, đã bao nhiêu lần, nay thì cũng hiểu sơ sơ một chút, đó là Kinh Dịch và Đạo Đức

Kinh. Theo Cụ Ái hữu Nguyễn Hiến Lê là “muốn hiểu được chuyện gì, phải đi dạy lại điều đó”. E sẽ có ngày tôi ngồi xuống để viết về Dịch [*Sợ thiên hạ mắng là đồ chết dịch*] và Đạo Đức Kinh chăng?

Đó là việc thường nhật buổi sáng. Rồi đi tới thăm con, thăm cháu. Rồi có nhiều tin của bạn bè thân thuộc - Vui có - Buồn có - Quan hôn tang tế.

Và tập thể dục: tại nhà, quanh nhà hay tại các nơi tập. Cái này thấy thì dễ mà làm cho đều đặn sao mà khó thế!

Đại để mình phải “quán” đến lẽ “vô thường” của cuộc đời. Cũng phải dành thì giờ để đọc nhiều về kinh kệ của tôn giáo mình theo (Phật, Thiên Chúa v.v...)

Cũng phải tưởng cho rõ là sẽ có một ngày mình nằm xuống. Và trong đám tang của mình *ít thấy bạn bè thân thuộc* - chỉ nhiều con cháu thôi - thì cũng không nên buồn. [Mấy AH đọc cho kỹ câu tôi viết nhé! Cũng không nên bức!]

Đại để ta sẽ phải làm một việc gì để cho thời gian đừng trôi đi một cách dễ dãi. Và nhất là phải giữ cho trí óc của mình đừng nằm yên. Vì nếu ta không dùng đến sợ sẽ èo ẹp đi. Đây là nói chung chung thôi vì có cái muốn dùng mà không dùng được nữa mới đau chứ! (Hơi dụng chạm nhiều bạn?)

Vậy ta nên sửa soạn ra sao? Hãy biết rằng muốn có được những thứ để dùng khi về hưu thì phải sắm sửa từ khi ta còn đi làm. Vì một khi income ta không còn phong phú thì ta không nỡ lòng nào mà sắm với sửa! Đó là chưa kể người bạn đời của mình đâu có hở cái hầu bao ra cho ta thò tay “nhón” ít tí?

Sắm gì đây, biết sắm gì? Này trà, này rượu, này máy nhạc, này sách v.v... Hãy mua để đó. Sẽ có một ngày ta dùng tới. Ai nói mặc họ.

Tới đây xin dừng lại để lấy hơi. Nếu có sức sẽ trình cho quý AH bài “Một trà một rượu” vào dịp tới, và không dám lạm bàn về đàn bà (lắng chuyện, các chị sẽ trách thầm).

ÁI VĂN